

BRUTÁLNA MALORKA

■ Pavel Chrenčík, foto: autor, Paedr

Chlapi, je to na pizzu. Písať reportáž s ľavačkou v sádre a ťukať do klávesnice neni med lízať. Čo vám k tomu mám povedať? Šetrím jak vôl, brúsim zuby po najtajnejších singloch, aby som sa nakoniec zrakvil na začiatku a pozeral sa na Paedra, ako vála famózne terény. Fakt by som vraždil...

Na Malorku si nespomínam, že prečo sme sa vybrali práve tam a nie inam. Nevieť, či boli lacné letenky alebo sme videli nejaké videá na nete. Prosto a jednoducho sme si s Paedrom vymenili mejl a po doštelovaní termínu sme išli. Baleárske ostrovy, do ktorých Malorka náleží, postavili v stredozemnom mori (podľa knihy Douglasa Adamsa „Stopárov sprievodca po galaxii“ zem vybudovali na objednávku - preto slovíčko „postavili“). Kopcov je tu habadej,

podnebie na jar tiež do pohody a pivo v merkádach (obchodoch) relatívne lacné. Vyrážame na intenzívny týždeň. Spanie v spacákoch a päť naplánovaných jázd v najťažšom možnom teréne, aké sme schopní vydržať. Mne sa batožina podarila zredukovať na minimum, žiadne náhradné veci – iba na noc do spacáku dlhý klimáč s teplými ponožkami. Za dve hodky pristávame v Palme de Mallorca, bikes, došli ok, bez hanby skladáme vnútri letiskového terminálu. Problém nastáva so škatuľami, ktoré nám nechcú uschovať k návratu. Keď nám nepomôžete vy, pomôžeme si sami! Naozaj drzý nápad vyhodíť kartóny na striedku parkoviska rovno pri hale je dostatočne primi-

Romantika z Valdemossy pri dvoch pivách za sedem éčiek.

Puig de Mayor z guľatým radarom navrchu.

tívny, aby sa uchytil a už to tam Paedr hádže jedným šupom. Strážnik nevybieha... Miesto, aby sme okamžite zdrhali, sa musím zapodievať defektom, o ktorom sa dozvedám až pri rozjazde. Keď sa darí, tak sa darí. Dnes je na programe jediné – dostať sa mimo metropolu a bivačovať už v horách. Preštrikovať sa uličkami a križovatkami trvá pomerne dlho. Najhoršie, že všetko za mestom je ohradené a označené súkromnými pozemkami. Som zvedavý, ako to dopadne, veď do terénu sa musíme dajako dostať. Je to na hovno, v mieste, kde GPS ukazuje jasnú odbočku, je to zatarasené bránou a tak isto aj všetky okolité odbočky v okruhu kilometra. Tak toto sa mi vôbec nepáči! Začína sa zvečerievať a bez svetiel dorážame za tmy do mestečka Valdemossa. Ne patrím medzi obdivovateľov pamiatok, no toto je úplná šleha a stredoveká architektúra so svietiacimi lampami dýcha hustou romantikou. Tu by orgasmus dosiahla aj

Mapa Malorky, v strede Puig de Mantinel

Trhač reťaze. Pozrite na tie prašivé pedále...V polke výletu sa mu jeden rozpadol (mne takisto po páde nefungoval jeden SPD –čkový)

Brutálna Malorka

frigidná satanistka! Nám ku šťastiu postačí aj pivec a Paedra vysielam do jediného otvoreného krámu. Seňorita vyúčtovala nekresťanských sedem euris za dve štvordecové cervézy (rozpočet dostáva vážnu ranu). Prvý bivak rozkladáme nad dedinou. Ráno zisťujeme, že Paedr stupil do lajna a mňa s prehľadom ochvístal vták. Čo je ale najdôležitejšie, vieme sa dostať do terénu! Refugi des Cairas je chata v horách, ku ktorej vedie neskutočne prudká štrkovica. Až tak, že kolega trhá reťaz. Dost tlačíme, no traťme bez obmedzení. Odtiaľ už mám zistené, že vedie turistický chodník až hore na hrebeň. Sklon jemne poľavuje a umelo vybudovaný chodník stúpa úbočím. Otvárajú sa prvé výhľady. Kosa a vietor, ktorý bičuje navrchu, schladzuje všetky predstavy o prívetevej Malorke. Napájame sa na chodník Cami de Arxiduc, ten som videl na Youtube

a bolo mi jasné, že to je to pravé. Sme okolo deväťsto metrov nad morom. Nárazový vietor ma dvakrát donúti stupiť na zem. Obliekam všetko čo mám! Terén? – perfektný. Stretávame skupinku nemeckých turistiek, čudujú sa. Trocha sme zašli a musíme sa vrátiť naspäť do klesania. Nachádzame úzky chodník, sedlo dole a hybaj! Je to špicové, naozaj nadupaný zjazd po singly na zvetralej skale. Zátačky aj zošupy ideálne namiešané, jazdivé. Na moment strácam stopu a sťažka nasadám v skalných trhlínach. Smerovník s nápisom Deia je presne, čo hľadáme. Nacvakávame a znovu klesáme neskutočným singlom v najťažšej obtiažnosti čo zmákneme. Trail je turistický chodník a prejsť ho na biku vyžaduje plnú koncentráciu. Jazda po úzkom chodníku asi meter od tristometrového zrázu a s výhľadom na more? Žiadny problém! Opäť séria superprudkých úsekov, pomáha jemná korekcia nohou. Niekedy fakt premýšľam, či mám do toho ísť. Podvedomo sa hecujeme, pri fotení vidím Paedra, ako sa

Niektó to nechápe, ale tí čo čuchli k Enduru majú jasno. Na Malorke je to pre obe skupiny super.

nevošiel do zákruty. Schovám fotoťák a letím za ním, zatnem zadnú kotvu a vystrúham dokonalý oblúk – perfekto – darí sa! Povzbudený letím za Paedrom, približujem sa mu. Už som tak na dva metre, keď zbadám vyčnievajúci kameň – to predok požere! Okamžite ma Erbáčko katapultuje a dopadám bokom na protíľahlý balvan. Zrevem od bolesti, ako som nikdy nereval. Ručím tak hlasno, že to musia počuť v Palme. Strašná bolesť a skúšam sa doplažiť na kraj. Neskutočne ma bolí bok a zisťujem, že sa mi akosi divno hýbe v rukavici palec. Kričím na Paedra „... mám zlomenú ruku!“. Ten dobieha a s vypleštenými očami sa pýta, čo a ako. Postavím sa – je mi na grkanie a takmer odpadávam. Radšej si ľahnem na zem. No humáč. Viem, že v teréne som na Malorke skončil. Začína peší presun dole. Paedr berie oba bajky a snaží sa balansovať v prudkom traile. Bože, tu by sa jazdilo! Už od pohľadu je jasné, že toto je jeden z najlepších trailov sveta! Nevidím dôvod, prečo by funkčný člen nemal pokračovať dole. Z lekárničky vyťahujeme sťahovací obväz,

Cami de Arxiduc, trail par exelans

paličkou zafixujeme palec o zápästie. Som pripravený na zostup popri bajku, Paedr opäť v sedle môže valiť s tým, že sa budeme čakať. Trvá to hodnú chvíľu, až stojím na asfaltke. Skúšal som aj rovné časti jazdiť, no zázrak sa nekoná. V osade Deia je lekár len do druhej poobede, pokračujeme teda deväť kilometrov po serpentínach do väčšieho Solléru. Tu ma zbežne ošetrí a posielajú na röntgen, ako inak do Palmy. Bajky nám našťastie uschovali v nemocnici. Vyčítam si škôlčku chybu v teréne. Nebudem hovoriť, čo všetko sme museli absolvovať pokiaľ mi dali sádru... (predbežná diagnóza prasklina – medzi palcom a zápästím). Čo teraz? Ísť domov, alebo jazdiť niečo zvládnuť? Ostávam s tým, že Paedr pôjde pôvodný plán a ja ho vždy počkám na vopred určenom mieste. Je to fakt sranda obliekať sa a súkať do spacáku s jednou osádrovanou rukou. Bude to ešte veselé. Pokiaľ dostanem defekt, netuším, ako ho opravím. To je fuk,

Dokonalá práca
Mudr. Paedra.
Omotaná
vetvička
splnila účel.

sme tu a treba si to užiť aj za núdzových podmienok. Hneď teda vyrážame do hôr. Pohorie sa volá Serra de Tramutana. Viete, čo je to stúpať po asfalte pätnásť kilometrov do kopca s prevýšením deväťsto metrov na endure, s batohom a jednou osádrovanou rukou? Desiatky cestákov (je ich tu plný ostrov) nás obiehajú na ich sedemkilových žiletkách, môj batoh je isto ťažší. Zopár borcov uznanlivo prikyvuje a povzbudí ma. To Paedr sipí a vyhráza sa tým, čo ho obehnu v slovenčine, že si ich kedykoľvek podá! Záver stúpania je prejazd tunelom na druhú stranu pohoria, okamžite sa schladzuje a studený vietor para-

Jazdiť nad niekoľko desiatok metrov priepasťou po vysekanom vodovode nie je sranda. Keď si spomeniem na ošuchnutie karimatky o skalu nad najtesnejším miestom, zamrazi ma ešte teraz.

lyzuje všetko, čo sa chce hýbať. Počasie rovnaké, no teplota absolútne iná. Sklamaní prechádzame popod najvyšší vrch Puig de Mayor (1436 m). Vedie tam štrkovica, no je pod správou armády. Škoda, chcel som z trucu vyskúšať výjazd na vrchol... Dnes si bivať rozložíme na Refugi Cuber. Táto chatka je priamo pri rovnomennom jazere. V tejto zime nepoznám odvážlivca, ktorý by sa hodil do vody. Na noc obliekam pre istotu všetko, ako inak... Spánok v pohode a už tretíkrát vstávame neskoršie. Ráno, po taktickej porade, dohadujeme stretnutie v nejakom mestečku Lluc. Ja som tam asi za hodku a pol. K asfaltu nemám žiadny vzťah a vôbec na tom nič nezmenilo krásne prostredie a nádherné katalógové výhľady. Paedr má naordinovaný highlight výletu, trail okolo Puig de Massanella. Je to druhá najvyššia hora a určite to stojí za to. Stretávame sa bez problémov v historickom opevnenom kláštore a ešte skúsime doraziť k bivaku nad mestom Sa Vileta. Nedokážem sa zmieriť s faktom, že pôjdem dolu po asfalte. Sadru mám 24 hodín a viem, že ináč sa nedá len stočiť to do terénu. Jednou rukou držím lastovicu a snažím sa stúpať po kamenistom traile. Ide to, driapem na malej a tancujem na sedanke jak sólista z Lúčnice, netrvá dlho a sklon sa mení nadol. Púšťam to asi ako postarší maratónci, erbéčko na mňa kuká, že či som normálny a žiada

svoju dávku rýchlych kopancov od terénu. Bohužiaľ, nedokážem udržať napevno brzdu a každý náraz bolí. Ledva zídem dva kilometre, som rád, že to mám za sebou a ďakujem, že môžem sedieť na zadku na odpočívadle. Nervy. Preto je na čase sa zoznámiť s mojím kolegom a ten vám už jednoducho povie, čo a ako to vyzeralo hore pod Massanelou. Takže Paedros ideš! Ako to vyzeralo? No ako vždy – blúdenie, stúpanie a zjazd. Aj keď som nafasoval GPS, môj „neomylný“ navigačný inštinkt ma nesklamal, na chvíľu som sa samozrejme stratil, ale rýchlo to napravili nemecky postarší trekeri, ktorých som zbadal kúsok odo mňa na správnej ceste. Jemný traverz popri vodovode vhuhol do lesa, kde ho vystriedal náročný, ale veľmi zábavný chodník, plný skál a zošupov. Stúpania striedajú zjazdíky, síce sa miestami aj tlačí, zábava neustáva. Snaha ujsť trekerom a poddanie sa hravému trajlu zapríčinilo malé odbočenie, keby som pokračoval, napojím sa na fantastický trail, ktorý pôjdem ale až zajtra. Takže stáčam to naspäť, opäť míňam trekerov, ktorí sú ale veľmi ústretoví, vidieť, že Nemci sú zvyknutí na bajkerov v horách aj na ťažkých trajloch, nechcem si predstaviť starších Slovákov. Stúpanie je čoraz krutejšie, aj batoh oťažieva, takže začína tlačenie striedané jazditelnými úsekmi. Malorka je raz taká, tlačeniu sa nedá vyhnúť. Postupne sa vynáram z lesa do nádherných výhľadov, ktoré vyvrcholia v sedle pod Massanelou. Nádherný skoro kruhový výhľad vyráža dych. Postupne ma dobiehajú v sedle „dojče turiste“ a so smejúco-udivujúcimi tvármi debatujú medzi sebou, kade a ako si to budem šinúť dolu – to fakt budú kukať. Odistím na biku čo

sa dá, zasuniem sedanu do rámu. Hlavou mi na chvíľu preblysne Klokán a jeho pád... ale to už mi vráža vidlica rany do riadiel, absolútne sústredenie na ťažisko a vyber stopy vyháňa razom akékoľvek obavy. Voľné šutre všetkých veľkostí nedovolia pofaviť ani na chvíľu, sklon a ťažký bágel tlačí zadok hádam až za zadné koleso. Fotím na samospúšť, aby som trochu ulavil rukám

Dojče babken kukenzi!
Ide sa na vec!

Nemám šance, do pedálov sa nedokážem postaviť a zatlačiť o rajdy. Cestáči si ma dávajú ako predkrm...

a doniesol fotos. Aj keď bol zjazd úžasný, mega náročný, prsto paráda – mal som na konci zvláštny pocit. Vždy sme doteraz jazdili spolu, delíme sa o zážitok, porovnávame, hecujeme sa a zrazu nič... nie je s kým sa oň podeliť a nadšenie, super pocit rýchle vyprchá. Po napojení sa na lesnú cestu a zopár skokmi nasleduje asfaltka, kde sa stretávam s Klokánom. Znova nastáva ranný rituál presušenia spacákov a pobalenia do jazditeľného stavu. Miesto stretnutia ostáva nezmenené podľa pôvodného plánu. Riffugio Tossal Verds, čiže horská chata pod rovnomenným kopcom. Ja si to štrajchnem bočnými cestami a jemne terénom. Paedr bude opäť

Hrana, sme cez sedemsto metrov nad morom. A hrana pre nás v aj náročnosti.

drtiť v horách. Nasadám a rovno prášim dole po teréne, skúšam chvíľami to pustiť, no pri každej väčšej prekážke musím pribrzdiť a snažiť sa napratať do najjednoduchšej stopy. Obieha ma týpek na Geniuse LT, zo 180-kovým zdvihom. Jáááj, jak by som mu za normálneho stavu nahádzal štrk do ksichtu zadným kolesom. Najhoršia je tá nemohúcnosť. Z terénu som opäť na asfalte. Malorka je fakt rajom pre cestákov, všetky komunikácie majú fajný povrch a húpavý profil, minimálna premávka. Krajina zelená, s pomarančmi na stromoch. K chate začína nepríjemné stúpanie, najprv po prašnej dvojstopovke a neskôr starej asfaltke pomedzi skalné bralá, niečo podobné ako Manínska tiesňava pod stolovou horou. Dorazím a nechápem, ako tu pre turistov udržiujú zadarmo perfektnú toaletu, krb a lavičky s prístreškom. Koľko by to vydržalo u nás? Sadnem pod palmu, dám si presso z mliekom. Pre niekoho je to splnený sen, ja neručím. Po čakaní prichádza Paedr a vyhukuje „najlepšia jazda života!“ – ešte v pokoji mu hovorím: DRŽ PITZU!, ale on nie „to ti musím povedať, no nemorál!“ Opakujem to dôraznejšie, ale kdeže... Dupľuje „neskutočnéééé!“ Koniec – vybuchujem a som schopný naozaj útočiť. Konečne mu to zaplo, radšej sklapne a dá mi pokoj. No je to spravodlivé? Ja som si ten trail našiel v mape a nemohol som ho jazdiť a niekto si zlíže smotanu. PREČO? Fuj, ešte teraz som nasratý a radšej dávam slovo Paedrovi. No tak spusti:

No čo, tu som zablúdiť opäť aj s GPS, ale fakt, že neskutočne. Mal som sa napojiť na trasu, čo som išiel včera chodníkom, čo bol v mape, ale nebol v GPS a ja som si vybral znova nesprávny. Galeje, cez terén, čo by mal problém zvládnuť menej skúsený turista, ja musím s ťažkým Endurom, no hrúza. Keď som sa už konečne po 4 hodinách dostal ku trase, zistím že som od nej len par desiatok metrov, ale cez strmý zraz. No to je koniec, pomyslí si, píšem SMS Klokánovi, že dnes to možno do Refugia nestihnem. Ale šťastie sa usmialo konečne aj na mňa

Brutálna Malorka

Brutálna Malorka

a k trase som zišiel strmou, ale schodnou cestou od kôz. Trasa chvíľu nezáživne klesá rozbitou cestou, potom začne stúpať, postupne až nefudsky, pomyslel som si že tadeto dole, by to bol masaker. Zrazu som vykukol z le- sa a ocitol sa na vodovode. Ten je vytesaný do útesu cez celé údolie. V najtesnejšom úseku, akurát na rajdy, štrajchnem karimatku do skaly. Zbledol som od strachu, keď som sa pozrel dole, 100 metrov minimálne! Povinné fotky a už som na spojnici, zatiaľ ešte netuším, že na najlepší zjazd, aký som doteraz jazdil. Začína pekná kamenná pasáž, zväčša dole, vychodený chodník tentoraz s pevnými balvanmi, vidieť že tadeto sa jazdí. Ani neviem ako vysmiaty zastavujem pred posledným rázcestníkom, tentoraz každú odbočku už kontrolujem v GPS ☺. A začína to! Jeden balvanový drop za druhým, zavreté zákruty, žiadne voľné šutre, žiadne nástrahy, perfektne vyjazdené, ale stále ťažké, sústredenie na stopu, bola by škoda zbytočne znesvetiť jazdu dotykom nohy o zem. Miestami púšťam brzdy, nechávam Remedák zvládnuť ťažkú pasáž. Už- už čakám, že to nezvládnem, zaseknem zadnú brzdú, fantasticky, ale ani neviem ako driftnem zákrutu, no neskutočné, no neskutočné, opakujem v mysli a hádam aj kričím, neviem, nepamätám si, v tranze doslova prerazím drevenú bránku a vbieham do Refugia, kde už na mňa píska Klokán. Z rána štartujeme dole poriadnym singlom, Paedr komplet a ja necelú polku. Hneď som skúsil dať plný mód a na kratšom úseku je to v pohode. Dnešnou trasou končíme v teréne. Sme-

rom cez mesto Alaró (UNESCO), do stúpania smerom na osadu Orient. Nesmierne sa bavíme nemeckými dialógmi, keďže nemeckí cestáci to tu vyslovene okupujú. Nechýbajú povely typu Adolfa H. a jeho partie. Terén začína caminom (cestou) z okrúhlych kameňov – nemám šance sa udržať v sedle, o kúsok ďalej sa zosinglie vcelku pekným trailíkom. Displej už hovorí o stúpaní a za zatáčkou sa začína inferno. Mega balvanová terénna nakladačka, pomôže jedine nosenie. Nastúpame a nastáva to isté smerom dole. Mimoriadne ťažká krušarina plná prekážok. Vcelku bojujem a darí sa prekonávať aj solídne ťažké veci. Zopár miest pravdaže prenesiem, no fakt som zatiaľ a byť v poriadku dám možno komplet. Trail sa naozaj nemazná a na záver je dôstojnou ochutnávkou typických terénov Malorky. Do Santa Marie del Cami dorazíme s úsmevom na perách. Zase parádička! Ja si okrem cestnej cyklistiky a poriadneho endura neviem predstaviť, takú tú XC pohodu. Ostrov je tak členitý, že v Serra de Tramutana ani neexistuje. Ja som presvedčený, že sa sem vrátim a dokončím, čo sa mi vďaka jedinej chybe nepodarilo. Je to presne o jazdení na hrane schopností a zážitky sa len tak hrnú. Kto má na to gule, si určite príde na svoje.

Roque Nublo v pozadí, ten vztyčený prst je najznámejší monument ostrova.

Sopečný tuľ je zradný povrch. V pozadí Pico del Teide z najväčšou kalderou na svete.

K nemu perfektné výhľady na ostrovný Matterhorn – Roque de Taborno.

K nemu perfektné výhľady na ostrovný Matterhorn – Roque de Taborno.

Dokonalá palba z Pico del Nieves.

Aby ste vedeli, že nejsme úplný mantáci porovnáme teraz zopár podobných ostrovov, kde sme otláčili dezén. Začnem tým doteraz najlepším:

Gran Kanáriou

Ako už názov napovedá, je to jeden z Kanárskych ostrovov, kde je dominantná hora Pico del Nieves (cez 1900 m). My sme si pojazdili päť poctivých enduro jász a všetky stáli za to! Perfektná technická náročnosť s výhľadmi do kaňonov a ustreľujúcim podkladom núti jazdca k plnej sústredenosti. Ostrov má ideálnu klímu a keď sa vytrepete z hnusného pobrežia plného nahých dôchodcov, ste v bajkerskom raji. Nemá zmysel písať ďalej, treba zažiť. Tajný tip: Pico del Nieves – La Plata

Tenerife

Takisto jeden z „kanárov, oproti Gran Kanárii je podstatne vyšší a stúpania sú nemorálne. Dominantou je stratovulkán Pico del Teide (3718 m) s najväčšou kalderou na svete. My sme zažili aj sneh a veľa zrážok (marec). Vtedy som jazdil skôr XC a freeridový potenciál som nevyužil. Extrémnych trialov je tam dostatok, no ťažko sa hľadajú. Je to však stále lepšie, pretože ich značia miestni bajkeri. Perfektnou vecou sú autobusy GUA-GUA, za dve éčka vás vysadia v dvoch kilometroch. Dole je už len na vás, kadiaľ to pustíte. Zväznic aj turistických chodníkov je dostatok. Mne sa najviac páčilo v pohorí Añaga. Pre cestákov je ostrov úplne nevhodný – neskutočná premávka a brutálne stúpania.

Thassos

Grécky ostrov s najvyšším vrchom Ypsarion (okolo 1200 m). V lete je tam nenormálne horko. Nám sa podarilo stúpať od mora na vrchol pri teplote 37 stupňov v tieni. Hustá sieť zväznic v borovicových lesoch je v rozumnejšom období stvorená pre pohodové jazdenie. Samotný Thassos sa na Kanáre ani Malorku krásou nechytá. Je celkovo príliš suchý, nič extra. ✖

Brutálna Malorka